

[Bernhard Baunsgaard.]

folketinget var det sted, hvor der blev forhandlet. Dette er altså nu totalt afvist af socialdemokratiet og den nuværende regering. Jeg beklager det dybt, jeg tror ikke, det gavner en rolig udvikling af demokratiet og af lovgivningen. Det var det ene forhold.

Det andet forhold er de omstændigheder, hvorunder dette lovforslag skal behandles. Aftalen angående lovforslaget om udskrivningsprocenten er efter min opfattelse ikke holdt i den ånd, hvori det var givet og opfattet. For andet år i træk møder vi op og tror, vi skal behandle et lovforslag om udskrivningsprocenten, og for andet år i træk sættes vi i den situation, at vi skal tage stilling til udskrivningsprocenten, samtidig med at der forelægges os en række andre lovforslag, som i meget høj grad har betydning for det samlede skattetryk for befolkningen. Der levnes os bogstavelig talt ikke tid til at sætte os ind i de nye omstændigheder.

Jeg kan her sige, at i år bliver vi stillet i en helt ny situation, hvor vi i løbet af dage skal tage stilling til udgifter eller indtægter, hvad man vil, på mellem 25 og 30 mia kr. Vi kan ikke få tid til at sætte os ind i, hvordan dette virker, der er ingen i oppositionspartierne, og jeg går ud fra heller ikke i de to andre partier, der har mulighed for at skabe sig et overblik i løbet af dage over, hvordan det virker. Jeg må på dette punkt helt slutte mig til det, der står i dag i Politiken, hvor man i en leder med overskriften: Hu-hej-lovgivning, konkluderer, at der ingen mulighed er for et fornuftigt arbejde i folketinget.

Jeg beder om, at regeringen — og måske burde jeg rette denne appel til den socialdemokratiske gruppe — gennemtænker, hvad det er, der sker på dette område. Der er i befolkningen megen skepsis angående værdien af det arbejde, der præsteres i folketinget, og arbejdet i folketinget er udsat for overordentlig megen kritik. At genskabe respekten ude i befolkningen er meget, og det gøres ikke hurtigt, men jeg beder om, at man gengiver folketinget muligheden for at bevare selvrespekten, at man ikke én gang til stiller folketinget i den situation. Og jeg vil gerne for mit vedkommende sige, at jeg agter ikke for fremtiden at anbefale, at vi venter med at behandle udskrivningspro-

centen til begyndelsen af oktober, når vi ikke kan stole på, at vi ikke stilles over for nye overraskelser i en situation, hvor der bogstavelig talt ikke gives os timer til at finde ud af, hvad det er, regeringen kræver. Og for regeringens egen skyld: skaf tilstrækkelig tidligt et overblik over det kommende års økonomi. For mig at se er det lidet rimeligt, at statsministeren i september indbyder til spareforhandlinger og i oktober helt forlader denne plan. Hr. Morten Lange sagde i formiddags — nu citerer jeg det frit, men jeg håber, jeg har det hele med:

„Vi i SF tror ikke på disse sparefelttogter. Der kan vel nok spares et par hundrede millioner kroner, hist og her kan vi finde dem.“

Det havde været værdifuldt for værdigheden, om hr. Morten Lange i tide havde sagt det til regeringen, eller, hvis hr. Morten Lange har sagt det, om regeringen så havde forstået det i tide og havde taget det med ind i sine overvejelser, når man dog ender med at rette sig efter det. Men sørg for tilstrækkelig tidligt at få et overblik over økonomien. Det er det krav, vi stiller til private erhverv. Der er ingen, der ville kunne klare et privat firma på den måde, som forretningen Danmark tilsyneladende drives på.

Jeg behøver vel ikke efter dette at tilføje, at regeringen har bragt os i den situation, at det er umuligt for os som et ansvarsbevidst parti, der så sent får oplysningerne, at gå ind og tage et medansvar for udskrivningsprocenten.

Ømann: Det er vist efter de sidste par ugers økonomiske drøftelser blevet klart, at en nedsættelse af udskrivningsprocenten ikke ville være realistisk økonomisk politik. Nu var der vel heller ingen, der havde tænkt på det. Det, man ville, hvis der skulle ske en lempelse, var vel at indføre nogle skalaændringer. Men nu må vi se udskrivningsprocenten og skalaen på baggrund af den stramning, som har været nødvendig på afgiftsområdet, og som jo har været til debat her i formiddags. Jeg mener, at der denne gang har været tale om en mere sammenlønnet økonomisk politik. Den er ganske vist kortsigtet og båret af nødvendighed for nogle traditionelle posters vedkommende — jeg tænker på en del af de afgifter, der er